

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 1. (1920)

M. N. Roy

Den revolutionära rörelsen i Indien

För att förstå de ekonomiska, sociala och politiska orsaker, som lett till revolutionen i Indien måste man hålla för ögonen en totalbild av de sociala och ekonomiska grundvalar, på vilka det gamla indiska samhället vilar.

Vid den tid då buddhist- och hindumonarkerna regerade landet gick det indiska samhällets utveckling i en riktning, som kan kallas kommunistisk. Det s. k. "panhaiatet" utgjorde landets politiska och ekonomiska enhet, på vilken hela samhällsordningen vilade.

Organisationens och arbetets idé inom dessa landskommuner bör noga undersökas. I allmänhet hyser man den åsikten, att dessa av regeringen avsiktligt förintade organisationer ej var något annat än den hos alla primitiva folkstammar vanliga författningen. Och förvisso grundade sig ej dessa organisationer på den vetenskapliga kommunismens klara principer, men de hade dock skapats medvetet och metodiskt till ledning för det sociala och ekonomiska livet inom en kommun. Grundidén inom dessa organisationer var, att kommunens affärer skulle skötas av medlemmarna själva. Alla hantvärk och yrken företrädde inom kommunen av dess äldsta medlemmar, vilkas huvudfunktion, förutom tributbetalningen till de härskande monarkerna, bestod i övervakandet av fördelningen över de kommunala förråden, vilken fördelning skulle stå i relation till de olika samhällsmedlemmarnas behov. De kommunala förråden förvaltades enligt kamratskapsprincipen och under "panhaiatets" kontroll av valda bymedlemmar. Hantvärkare såsom t. ex. barberare, tvättare, krukmakare o. s. v. erhöilo ej någon särskild betalning utan i stället fastigheter som var tillräckliga för deras familjers uppehälle. Landskommunerna hade polis och domstolar och ägde dessutom alla övriga sociala och politiska funktioner, som tillhör förvaltningen av en kommun, utgörande en autonom enhet. Med ett ord, innan engelsmännen tvingat sin centralisering och byråkrati på indierna hade dessa aldrig förut suckat under statsmaktens ok. Indiens statsmakt, som under århundraden ej ernått någon verklig utveckling i politiskt avseende, utgjorde för folkmassorna ett abstrakt begrepp. Ehuru Indien ända in i de senaste åren av det nittonde seklet endast ägde en mycket obetydlig storindustri, är det dock ett misstag att säga, att Indien var ett rent agrarland. Från de äldsta historiska tider till mitten av det adertonde århundradet har en betydande del av Indiens befolkning arbetat inom olika industrigrenar, vars alster spreds över hela världen. Dessa produktioner voro aldrig centraliserade efter något kapitalistiskt system, och arbetaremassorna levde i förhållandevis goda omständigheter. Feodalväsendet blev aldrig ett fast grundat system, trots det flera regerande dynastier funnits. Indelningen i kaster vilket till en början var ett slags arv av yrke, har räddat massorna av lant- och industriarbetare från att bli indragna i en följd av dynastiska stridigheter. Då krigskasten, vilken hade landets politiska förvaltning i sina händer, förde krig med egna medel, kunde den övriga delen av befolkningen obehindrat ägna sig åt sina vanliga göromål. Lantförsamlingarna bibehöll sitt politiska och ekonomiska oberoende. Självhärskardömet hade kommit till makten i hela landet, men dess tryck var av denna orsak ej så besvärande för massorna. Under sådana förhållanden utvecklade sig hos det indiska folket en viss likgiltighet för den centrala regeringens form och färg. Ofta inträffade sammanstötningar mellan storgodsägarna eller bybankirerna å ena sidan och de arbetande massorna å den andra, men de inskränkte sig alltid till lokala konflikter av ekonomisk eller social karaktär.

Den första invasionen från mohamedanerna kom i mitten av det elfte århundradet och under det trettonde blev hela landet erövrat. Nordindiernas krigarkaster, som då hade den politiska makten i sina händer, stred mot inkräktarna. Emellertid grundades här ett mohammedanskt

rike, utan att dock några väsentliga förändringar i den sociala och ekonomiska samhällsordningen skedde.

Landet hade blivit erövrat med vapenmakt, och kejsartronen bestogs nu av en mohamedansk kejsare, som omgav sig med indisk och mohamedansk adel. Under ”panhaiatets” autonoma förvaltning arbetade emellertid massorna alltjämt i ro i sina yrken och hantverk och likaså bönderna på sina fält. Eller med andra ord: mohamedanernas seger ersatte den gamla dynastin med en ny och tillförde den redan bestående kretsen av glänsande makthavare några nya namn, men den medförde ej någon ny ekonomisk ordning. De mohammedanska härskarna utövade sitt tyranni huvudsakligen i religiöst och delvis även i socialt avseende. Fiendskapen mellan erövrarna och de besegrade bar en fullkomligt religiös prägel och berörde främst de härskande klasserna – prästerna och krigarna, som ställde sig i spetsen för den nationella rörelsen mot del mohamedanska herraväldet.

Oviljan mot det mohammedanska oket ledde till den första stora nationella rörelsen i Indiens historia. Den tog fast form i sjuttonde århundradet, då Syd-Indiens krigarfolk reste sig mot kejsaren och med sig förenade bönderna och bärgsstammarna. Folket, som var upphetsat nästan uteslutande genom den religiösa fiendskapen och dessutom var fyllt av frihetssträvan, störtade de mohammedanska makthavandenas och krigarkastens despotvälde.

De europeiska köpmän, som redan vid slutet av sextonde århundradet trängt fram till Indien, utnyttjade inbördeskriget och det av revolutionen framkallade interregnum för att rycka till sig den politiska makten samt började härefter den ekonomiska utsugningen.

Indiens besättande av engelsmännen inledde ett nytt tidsskede av dessa folks historia. Så fort engelsmännen kom, råkade Indiens folkmassor för första gången in under det centraliserade ekonomiska utsugandets ok. – För att skydda den brittiska storindustrin, förstörde den brittiska regeringen möjligheterna för den gamla indiska hemindustrin, vars alster ända till början av det adertonde århundradet utgjorde landets huvudsakligaste exportvaror. Införandet av den maskinella storindustrin splittrade det indiska samhällets gamla ekonomiska ordning. När så den gamla hemindustrin blivit avskuren från sina livsbetingelser och man avsiktligt lagt hinder i vägen för utvecklingen av en modern storindustri, så blev följden den, att så gott sona hela befolkningen återvände till åkerbruket. Indien blev ett det egendomslösa bondeståndets land.

Under de indiska och mohamedanska kejsarna utövades jordbruket efter två olika system. Den kommunala jorden skötte man gemensamt under byrådens kontroll. Storgodsen däremot delades i små lotter och gavs mot en viss mängd produkter som ersättning i ständigt arrende. Under det brittiska herraväldets första år uppläts en betydande del av de indiska länderna åt engelska köpmän för produktion av indigo, som sedan äldsta tider är en av Indiens dyrbaraste utförselprodukter. På dessa plantager anställdes en oerhörd massa arbetare, vilka till följd av sammanbrottet inom hemindustrin och konfiskation av allmänningssländerierna och de små arrendeområdena stod utan förvärvsmöjligheter. På detta sätt skapades ett betydande lantproletariat, som hölls i slaveri och som också ganska snart reste sig mot sina utsugare.

Denna agrarrevolution, som i början av förra århundradet fick en mycket hotande karaktär, skulle törhända ha blivit början till en stor proletärrörelse, om ej indigofärgers utvinnande ur växter onödiggjorts genom uppfinningen av anilinfärgerna. Detta lantarbetaruppror, som pågick i Indien i över ett hundra år och som med stor hastighet utbredd sig över hela landet, var en verklig klasskamp.

Då engelsmännen erövrat landet och börjat sin förintelsepolitik mot den inhemska industrin och handeln, slöt sig en betydande del av Indiens köpmän och storgodsägare till utlänningarna. Flera godsägare började utarrendera sina besittningar för indigoodling, och

många inhemska köpmän tog värksam del i engelsmännens utsugning av de arbetande klasserna. Emellertid reste sig bönderna mot konfiskerandet av sina kommunala egendomar och av arrendejorden samt mol tvångsarbetet på plantagerna. Regeringen kvävde hårdhänt upproret i dess linda. De helt och hållet vapenlösa massorna var ej i stånd att organisera en kraftig revolution eller att störta regeringen. Dessutom var deras planer endast inriktade på att avskaffa företagarna, godsägarna och uppsyningsmännen. Tanken att störta regeringen hade ännu ej fallit dem in. När utvinnandet av indigo ur växter ej längre var fördelaktigt, behövde ej heller regeringen tvinga arbetarna till plantagearbetet. För att undgå den hotande faran av ett nytt uppror av de förtvivilade massorna fördelades indigoplantagernas länderier bland arbetarna. Så slöt det första proletärupproret i Indien.

Det andra – det s. k. sepoyupproret – ägde rum 1857-58. Den gången kom det till en mäktig beväpnad rörelse, som nästan lyckades störta det brittiska herraväldet. Ledarna för denna revolution var de störtade f. d. indiska prinsarna och de degraderade mohammedanska makthavandena. Men huvudbetingelsen för denna revolution var dock det allmänna missnöjet inom den infödda hären. Ehuru revolutionen av 1857 i militärt avseende visserligen var mäktigare, ägde den dock ej samma ekonomiska karaktär som bondeupproret i början av århundradet. Hade detta senare försök slagit väl ut, skulle en demokratisk ordning blivit införd i Indien, som helt visst hade kommit att bli de europeiska folken till den största hjälp i deras kamp för social och ekonomisk befrielse. Revolutionen 1857 var den första folkampen för den politiska oavhängigheten. Ehuru det då ännu ej fanns någon bourgeois i ordets mera begränsade bemärkelse, gavs det dock en mäktig medelklass som spelade rollen av revolutionens andliga ledare. Hade revolutionen segrat skulle denna medelklass slagit under sig den politiska makten och lagt grunden till en borgerligt demokratisk regim. Emellertid blev revolutionen undertryckt och detta med en så exempellös ohygglighet, att folket för en lång tid framåt var moraliskt förintat.

Det brittiska riket har blivit betydligt förstärkt. Det tillämpade ekonomiska systemet har haft inverkan på statsförvaltningens hela karaktär: i stället för röverier, förfalskning, underslev, plundring o. s. v. ser vi nu en välordnad byråkratisk organism, som har blivit inställd på att utlämna landets och dess befolknings samlade produktionskraft åt den brittiska industrin. Under detta järnsystems hänsynslösa tryck har alla de gamla traditionerna inom det ekonomiska livet försvunnit och för första gången i historien möta vi ett exempel på, hur den politiska regeringsmakten uppträder som den verkliga ekonomiske utsugaren av ett helt folk.

Den första följderna av en sådan tingens ordning yttrade sig i den modärna medelklassens ökade kännedom om politiken. Denna medelklass hade uppstått genom uppdragandet av en svärm underkuvade tjänstemän, jurister, skrivare och dylika betjänter, som var erforderliga för att hålla den oviga byråkratiska apparaten i gång. Denna nya medelklass tvekade ej länge, innan den lockat landets bästa huvuden in i sina led, ty den förstod genast, att den enda räddningen för landet från den absoluta ekonomiska underkastelsen under England var erövrandet av den politiska makten. Då detta uppvaknande politiska medvetande ändock leddes av människor, som mottog frikostig lön ur de härskandes hand, så inriktades det växande politiska medvetandet på den konstitutionella regeringsformens idé, vilken mycket väl låter förena sig med bourgeoisins existens och vällevnad. Härifrån utgick den nationalistiska rörelsen, som fann sitt uttryck i den indiska nationalkongressen i slutet av åttitalet. Denna rörelse passer strängt taget fullkomligt in i ramen för ett parti för konstitutionella reformer. Dess ledare undvek namnet nationalister, på det att deras parti icke skulle jämföras med de revolutionära nationalisternas, som predikade våldsmedel och en väpnad resning till befrielse från det främmande oket.

För sin del gjorde regeringen vissa medgivanden åt nationalkongressen för att ställa sig in hos, medelklassens missbelåtna. För att dock förhindra utbredandet av det politiska medvetandet

från en liten grupp av den bildade medelklassen, som huvudsakligen bestod av ämbets sökande, till de för detta medvetande vuxna folkmassorna, samlades årligen kongressen och företog årligen samma åtgärder. Enskilda medlemmar pekade upprepade gånger såväl i press som genom propaganda på den alltjämt fortgående försämringen av folkets ekonomiska läge under den hårda regimen, den oinskränkta kontrollen över livsmedel och råmaterial, inskränkningarna i hemindustrin o. s. v. Men dessa ”framträdande” reformatorer höll sig, trots sina klingande fraser, fjärran från folket, för vars väl de dock föregav sig kämpa. I verkligheten inskränkte sig nationalkongressens agitation till en liten grupp av politicerande borgare – jurister, läkare, professorer och representanter för de få blomstrande industrierna – precis så som regeringen ville ha det. Kongressens ytterliga foglighet tilldrog sig emellertid de unga intellektuellas missnöje, och små revolutionärt sinnade grupper, som önskade den brittiska regeringens våldsamma störtande, uppstod i slutet av förra århundradet bland marhaterna och sedan också bland bengalerna. I spetsen för denna nya organisation, som under loppet av några få år erhöll ett betydande inflytande, stod övertygade idealister, som leddes av en ädel önskan att göra ett slut på folkets hårda lidanden.

Denna unga revolutions första fel var dess tro på terrorn. De lät förleda sig av den föreställningen, att för landets befrielse var det tillräckligt att grunda en sportklubb och ett hemligt sällskap för framställning av sprängämnen, och sedan skulle en hop av intellektuella sin sak obetingat hengivna revolutionärer fullända folkbefrielsearbetet. Deras propaganda grundade sig helt och hållet på känslan. ”Det fria fäderneslandet” var deras enda lösen, och de voro fast beslutna att förvärkliga denna till varje pris. Deras efterföljansvärda heroism och uppriktiga sinnelag, som förde dem till självpoffring, drog tusentals av ynglingar från de intellektuellas kretsar in i partiet, som sedan 1908 har blivit regeringen en stor skräck. Den revolutionära och terroristiska värksamheten från dessa unga fritänkande nationalisternas sida kunde icke kvävas genom några repressalier från regeringen, vars åtgärder gick så långt, att krigstillstånd blev förklarat över nästan hela landet. Men partiet blev aldrig övertygat om nödvändigheten att utarbeta ett bestämt program, att uppställa en organisationsplan för landet sedan det brittiska herraväldet störtats eller att giva folket ett klart begrepp om frihetens väsen, till kamp för vilket de manade massorna. Och därför har det trots några delresultat av den revolutionära propagandan bland några grupper av folkmassorna icke förmått att i allmänhet leda dessa senare in på den värksamma revolutionens väg.

Icke desto mindre föranledde det nationella revolutionspartiets terroristiska taktik regeringen att tillmötesgå kongressens konjunkturpolitiker. Under åren 1909 och 1911 genomfördes några konstitutionella reformer, för vilka kongressens ledare under årtal hade värkat genom strid och propaganda. Men å andra sidan kom också de revolutionära själva till insikt om, att allt deras arbete skulle bli fruktlöst, så länge de icke var i stånd att stödja sig på folkmassorna. De övertygade sig själva om omöjligheten av ett lyckligt genomförande av revolutionen utan de arbetande klassernas värksamma deltagande. Tanken uppstod då att väcka folkmassornas politiska medvetande. Aftonskolor inrättades, lärare utsändes till alla hörn och kanter av landet. Polisen upptäckte dock snart den revolutionära propagandans värksamhet och vidtog stränga åtgärder för dess undertryckande. Många lärare häktades och dömdes såsom förrädare och orostiftare.

Upplysningsvärksamheten förhindrades emellertid icke genom regeringens förföljelser utan genom det förtvivlade armod, som ej ens tillät befolkningen att besöka de nationalistiska revolutionärernas fria aftonkurser. Genomsnittsarbetaren i Indien (såväl industri- som lantarbetaren) arbetar tolv till fjorton timmar dagligen för en lön, som är absolut otillräcklig även blott för näringsmedel. Utarbetad, utsvulten och moraliskt bruten är han ej i stånd att besöka en skola eller åhöra en föreläsning, som behandlar vetenskapliga ämnen, såsom till exempel historia, geografi, statskunskap o. s. y. Den enda vetenskap, som är tillgänglig för de

arbetande massorna, är läran om den kortaste och säkraste vägen till förbättring av deras ekonomiska livsbetingelser. Men flertalet av de nationalistiska revolutionärerna stodo med ena foten kvar på bourgeoisins grund och förstod varken massornas psykologi eller deras intressen, och därför har de varken genom sin uppriktiga vilja eller genom sin entusiasm kunnat rycka massorna med sig, som står helt likgiltiga inför den idealistiskt sinnade unga intelligensens revolutionära rörelse.

Ehuru de unga reformatörernas upprop för nationell oavhängighet icke fann önskad anklag, vände sig massorna omedvetet till följd av de uppkomna ekonomiska förhållandena mot revolutionen. Ända till slutet av förra århundradet fanns det i Indien inget proletariat i ordets egentliga bemärkelse, men då landet kom under det brittiska imperialistiska kapitalet, förvandlades 80 % av befolkningen till proletärer. All jord inom landet övergick till regeringen, som nu mot Oskäligt höga priser utarrenderar den till de åkerbrukande, vilka är dömda till svält och undernäring för livstiden. Mer än tre fjärdedelar av den till 80 % av den sammanlagda befolkningen uppgående jordbruksbefolkningen kan ej kalla en tumsbredd av den jord de bearbeta för sin egen. Dessa miljoner lever i en obeskrivlig nöd. Ehuru den verkliga orsaken till deras misär är den brittiska kapitalistiska imperialismen, känner de dock starkare oket av de inländska förtryckarna; godsägarna, skatteindrivarna, administrativa och skatte-ämbetsmän, polismyndigheterna och hela det talrika följet från den utländska imperialismen. Därför är det ej så underligt, att massorna ej kunnat hänföras för tanken på störtandet av den brittiska regeringen, vilken för dem är en obekant storhet.

Den revolutionära rörelse, som fylkats kring lösen "Jorden åt jordbrukarna" kommer däremot att hastigt samla de egendomslösa bönderna under sina fanor. Eller med andra ord, en revolution i Indien kan endast nå resultat, om den fotas på klasskampen. Den brittiska imperialismen, i vilken de härskande klassernas intressen är koncentrerade, måste brytas, men på samma gång måste också varje annat klassvälde försvinna.

Bland massorna kan redan nu förmärkas en allmän jäsning och upprorsstämning, och det fattas nu endast en fast grundad och målmedveten ledning för att föra den revolutionära andan i rätt riktning. Den nationalistiska rörelsen kunde på grund av sin borgerliga ideologi icke nå målet. Indiens revolutionära rörelse måste slå in på en ny väg, den måste stödja sig på en fast princip: klassintressenas.

Jämfört med landsbefolkningen är industriproletariatet i Indien på långt när ej så talrikt. Den brittiska regeringens åtgärder har nästan fullständigt förintat den gamla byindustrin, och de hinder regeringen nästan alltid rest även mot de svagaste försök att införa moderna produktionsmetoder har lett därtill, att något stadsproletariat i Indien i stort sett saknas. Icke desto mindre har några produktionsgrenar i Indien under loppet av de två senaste årtiondena fått en sådan utveckling, att omkring 5 milj. arbetare fanns inom de olika distrikten. Bland dessa arbetare lägger vi särskilt märke till följande grupper:

Etthundratusen arbetare i bomullsspinnerierna och väverierna i de sydligare distrikten, vilka industrier nästan uteslutande arbetar med inländskt kapital. Sjuhundratusen personer sysselsättes med téindustrin. De odlar, bereder och förpackar téet.

Det finnes flera plantager med 10-20.000 arbetare. I Bengalens jutefabriker i närheten av Kalkutta arbetar över 300,000 personer. Järnbanornas personal räknar över 200,000 medlemmar på väerkstäderna och ungefär hälften så många på linjen (alla järnvägar är i händerna på engelsmännen). Över 200,000 personer arbetar i kolgruvorna, vilka tillhör såväl privata hinduer som engelsmän. Vid dockorna och hamnarna är omkring 500,000 arbetare sysselsatta, på stadsbanorna inom de fem huvudstäderna omkring 50,000 personer, i tryckerier, pappersfabriker och bokbinderier över 50,000 arbetare, vid järnvärk och andra mekaniska fabriker 50,000 och i regeringens vapen- och ammunitionsfabriker omkring 35,000

personer. De övriga arbetarna är i smärre grupper spridda över hela landet. Vidare måste man ta i betraktande, att de miljoner lantarbetare, som är absolut egendomslösa och uteslutande lever av sitt arbete, även måste räknas till proletärklassen. Regeringen har förvandlat hela provinser (med en befolkning på tjugu miljoner och därutöver) till jättefarmer, tillhörande regeringen, massorna plöjer och hungrar, ty allt vad de frambringar, utföres, och medan en ohygglig hungersnöd råder i landet, går jättemängd korn till utlandet. Dessa omständigheter visar, att antalet arbetare, som kan organiseras i ett revolutionärt parti, är ganska stort även på detta område.

Massorganisationens idé i detta ords modärna bemärkelse har förhållandevis ringa utbredning i Indien. Den första verkliga arbetarorganisationen uppstod för tre år sedan bland järnvägsmännen i Madras, som då grundade en förening.

Senare ha fackföreningarna fått en stor utbredning trots regeringens uppenbara misstroende och förföljelser samt arbetsgivarnas vägran att erkänna dem. Med andra ord till och med den allra oskyldigaste typen av arbetarsammanslutning är i Indien fortfarande olaglig.

Sträjk rörelsens tillväxt i Indien utgör ett intressant ämne för undersökningar. Den första betydande sträjken etablerades 1906 då arbetarna och funktionärerna vid östbanan krävde höjningar av arbetslönerna. Regeringen vidtog omedelbart de kraftigaste åtgärder. Ledarna blev fängslade och sträjken slutade på ett mycket olyckligt sätt. Efter densamma blev några hundratal intellektuella tjänstemän, som tagit värksam del i organisationen av sträjken, avsatta från sina ämbeten och slöt sig då till de revolutionära. Sedan dess har flera stora sträjker ägt rum, vilka dock icke invärkat på det allmänna läget. En sträjk av dessa arbetslösa och svältande massor är ej att jämföra med en sträjk av välkvalificerade arbetare, och den produktion, som i stort antal erfordrar kvalificerad arbetskraft, är i Indien ytterst svagt utvecklad.

Men den evinnerliga prisstegringen på de nödvändigaste artiklar under kriget har åstadkommit en häftig oro bland arbetarna. Genom hela landet väller en sträjkvåg. Under loppet av tre år har solidaritetskänslan så starkt utvecklat sig inom det indiska proletariatet att bomullsspinnarnas sträjk, som utbröt i Achmahabad, på några få dagar vann en oerhörd omfattning, fick en tydlig politisk färg och slutligen förvandlades till ett öppet uppror mot regeringen. Härvid bidrog järnvägstjänstemännen att bromsa truppernas snabba förflyttningar, vägar demolerades, militärtåg blev kvarhållna och stationerna besattes av de sträjkande upprorsmännen. Till och med de mindre affärsmännen anslöt sig till den allmänna sträjken.

Upproret blev undertryckt, men för första gången insåg proletariatet betydelsen av massorganisationen.

Ett stort antal nationalistiska revolutionärer, i såväl Indien som i utlandet, vilka arbetat för folkets frihet och välstånd har till slut kommit till den övertygelsen, att den proletära revolutionen är den enda väg, som kan föra till det efterlängtade målet. För närvarande tar till och med några av de äldsta nationalisterna aktiv del i arbetarrörelsen och kämpar för de arbetande massornas ekonomiska befrielse i det de bl. a. främjar organisationen av fackföreningar.

Den metod, enligt vilken den proletära revolutionen i Indien måste genomföras, är ännu icke klar. Det stora flertalet av indiska revolutionärer är ännu icke förberett att bli organisatorer och ledare för den socialistiska revolutionen. Ännu äger de icke tillräckliga teoretiska kunskaper och den erforderliga organisatoriska erfarenheten fattas dem. Men massorna vaknar: de ekonomiska förhållandena har tvungit dem att resa sig mot massförtrycket. I förgrunden har nu trätt uppgiften att skapa en stark, väldisciplinerad och verkligt revolutionär sammanslut-

ning, som kan mobilisera fram proletariatet och den egendomslösa jordbrukarbefolkningens alla krafter och som håller sig i oavbruten och nära kontakt med dess klasser.

I Indien finnes det talrika element, som skulle kunna samlas under ett sådant partis fanor. Flera revolutionära nationalister, som fullt uppriktigt strävar efter folkets befrielse, skulle med glädje gå in i det revolutionära proletariatets och det egendomslösa jordbrukarståndets nya kommunistiska parti, men de behöver ledare, de behöver moraliskt och materiellt understöd. Det indiska proletariatet är till ytterlighet utarmat. Arbetsbetingelserna är ovanligt hårda. På fabrikena och f. ö. inom alla industrigrenar är arbetsdagen 10 till 11 timmar på samma gång arbetslönen hålles ytterst låg. Arbetarna bor i allmänhet sex till åtta kilometer från industri-företagen och måste två gånger om dagen tillryggalägga denna sträcka till fots, då det icke i Indien finnes varken järnvägs- eller spårvägsförbindelse med centrum. De här boende arbetarna bor 15 till 20 man i ett litet smutsigt rum utan belysning och ventilation. Lantarbetarnas ställning är om möjligt ännu sämre. De har ännu mindre lön än fabriksarbetarna och får ibland arbeta ända till 12 timmar om dagen under de otroligaste väderleks- och sanitära förhållanden, varunder de icke erhåller ens ett mättande middagsmål. I hundra- och tusental överlåtas dessa lantarbetare såsom vid kreatursköp från den ena téplantagen eller kautschukfabriken till den andra eller till något annat långt avlägset ställe inom de brittiska kolonierna. Vid sådana tvångsförflyttningar brukar ej sällan den allmänna hätskheten taga sig uttryck, men denna legaliserade slavhandel är ett regeringens monopol, och regeringen har befast sina monopolrättigheter med vapenmakt. Den infödda hären har rekryterats av infödda, vilka hungern drivit till detta skändliga yrke. De infödda soldaterna skulle utan allt tvivel ansluta sig till det parti, som kastade ut denna lösen: "Jorden åt de arbetande". Provinsen Pundschar, där för närvarande flertalet av de infödda trupperna är sammandragna, kommer helt säkert att bli en fruktbar mark för det nya partiets revolutionära idéer, isynnerhet som till följd av den livligare kontakten med utlandet Pendschabs befolkning är politiskt upplyst och ivrigt revolutionär. Då dessa massor blivit genomträngda av klassmedvetandet kommer de att bilda en proletärméns kärntrupp, som skall utgöra ett bålvärk för de revolutionära krafterna i Indien.

Utän tvivel skall ett proletariskt kommunistiskt parti, som systematiskt bekämpar den borgerliga nationalismens politik och för folkmassorna till social och ekonomisk befrielse, kring sig förena hela det lidandesfyllda Indiens undertryckta klasser.

Roy. (Ur Kommunistiska Internationalen, N :o 12.)

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)